moksleivis 4 68

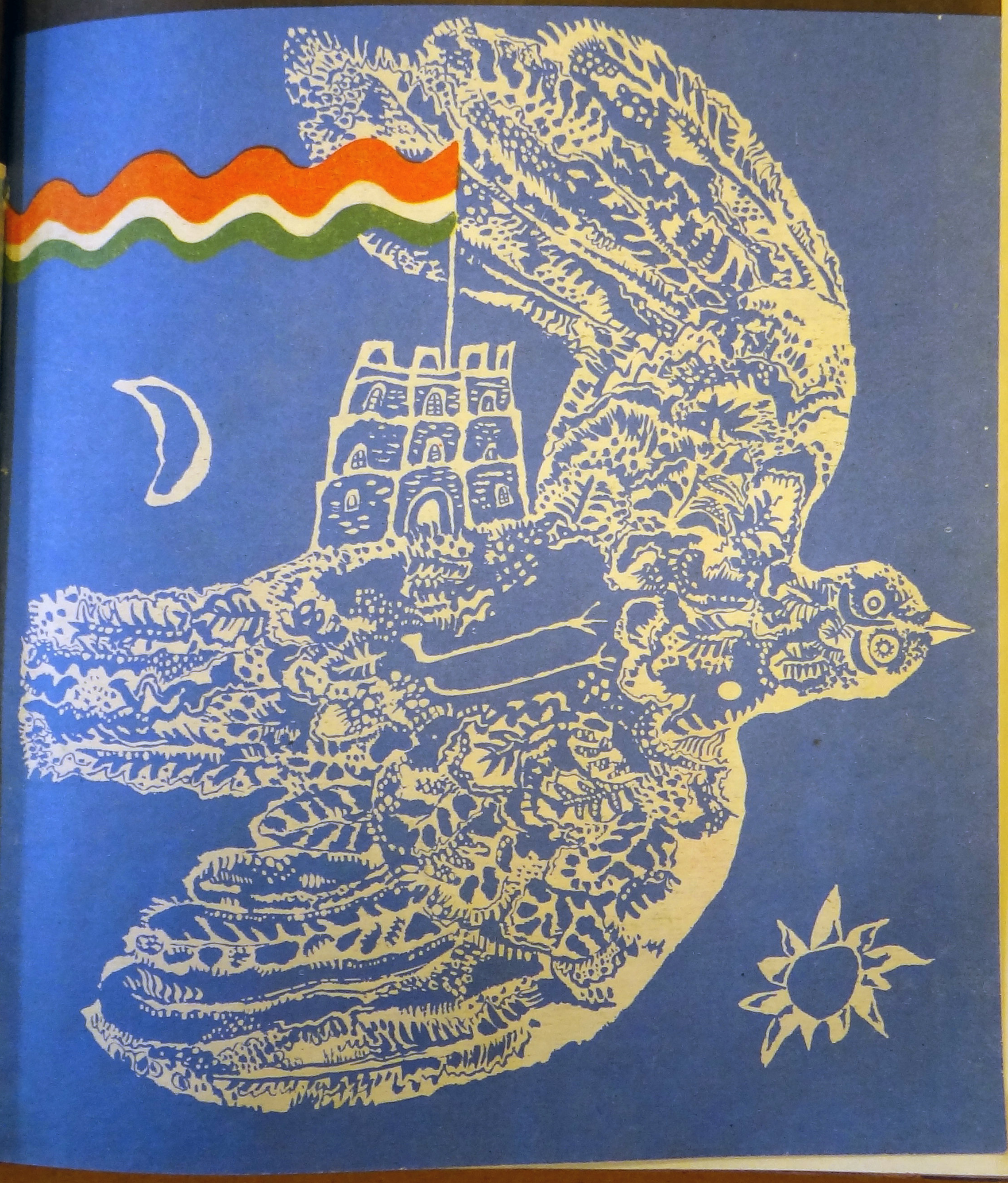

TU

CHARAKTERIO VEIDRODIS

stančius madingai
finame „stileivo-
jiems lengvabū-
iškumo bruožus,
ug kultūringų, iš-
ių... Žodžiu, nei
anatomija ar psi-
atikimų duomenų,
rakteris priklauso
, kaukolės formos,
s ar kitų anatomi-

visrakčiu buvo
ija, t. y. žmogaus
mas iš rašyse-
omone, išraiškytas
ų žmogaus pasi-
rbės troškimą. Jie
rašantis tiesiomis
stipria valia, turi
Sugrūstos raidės
ybę, o atitolusios
- dosnumą. Jeigu
nejungia raidžių,
mingas, svajingas.
greitai apsirikti.
nogus žodyje ne-
r vis tik jis netu-
kurias grafologai
rašysenai. Taip ra-
damas bibliotekos-
finėse kortelėse
ina rašyti atskirai.
i paveikti įvairios
šiandien teismo
eipto braižo gali
būdingus vieno
rmaliai rašysenai.
ninkai labai daug
mai, kaip iš žmo-
atyti jo išsilavini-
peramentą ir kitas
pačią asmenybę.
eškojimai padės
asmens savybių
os, tačiau rašyse-
i duoda tik mažą
epie charakterį.

Svarbiausiuoju žmogaus charakterio rodikliu yra ne nevalingi, o sąmoningi, tikslingi veiksmai. Charakteris — tai visuma pastoviausių asmenybės psichinių bruožų, kurie pasireiškia žmogaus veiksmuose, poelgiuose bei elgesyje. Poelgis ir elgesys — tai organizmo reakcijos į aplinkos poveikius, tai veiksmai ar veiksmų visuma, kurių visuomeninę prasmę supranta juos vykdantis žmogus. Charakteris yra tarytum žmogaus elgesio štampas, antspaudas. Žinodami atskiro žmogaus charakterį, charakterio bruožus, t.y. elgesio štampą, mes visada galime tvirtinti, kad jis bet kokioje situacijoje pasielgs tik taip, o ne kitaip. Charakteriui yra pavaldžios net įgimtos asmenybės ypatybės — temperamentas.

Psichologijoj nuo antikinių laikų yra skiriami keturi žmonių tipai: melancholikas, sangvinikas, flegmatikas ir cholerikas, kurie pasireiškia skirtingomis reakcijomis ir emociniu elgesio fonu. Melancholikui būdinga silpna nervų sistema, didelis jautrumas, jis sunkiai pergyvena stiprius poveikius, nepakenčia triukšmo. Melancholiko priešingybė yra sangvinikas — judrus, aktyvus, mėgstąs bendrauti, jo jausmai yra stiprūs ir ryškiai pasireiškia išoriniame elgesyje, bet greitai kinta. Flegmatikas yra šaltakraujis, lėtas ir ramus tipas, kurio jausmai beveik nepasireiškia išorėje. Cholerikas — aistringas, atkakliai siekiąs savo tikslo, nepabūgdamas jokių sunkumų, jausmai pasireiškia stipriai ir ilgai trunka.

Žmogaus temperamentas gali turėti poveikį, t.y. „nuspalvinti" kai kurias charakterio puses. Pavyzdžiui, choleriko atkaklumas, kaip charakterio bruožas, turės truputį kitokį atspalvį, negu flegmatiko. Cholerikas savo atkaklumą visada išreikš audringai ir aistringai, o flegmatiko atkaklumas bus ramus ir šaltakraujiškas. Tačiau charakteris gali reguliuoti temperamento pasireiškimą. Kuo stipresnis žmogaus charakteris, tuo labiau jis reguliuoja charakterio pasireiškimą. Dėl to žmonės, priklausantieji vienam temperamentui, gali būti visai nepanašūs pagal charakterį.

Charakterio bruožai yra išugdomi palaipsniui gyvenimo praktikoje, bendraujant su kitais žmonėmis, su draugais ir pan. Yra sakoma: „Pasakyk, kokie tavo draugai, galima bus pasakyti, koks tu". Šis teiginys ir atskleidžia charakterio formavimosi kelią. Kolektyviškumas, uždarumas, individualizmas, atvirumas, nuoširdumas, jautrumas, kuklumas, darbštumas, užsispyrimas, vyriškumas, drąsumas ir visa aibė kitų teigiamų ir neigiamų charakterio bruožų yra žmogaus nueito kelio rezultatas. Ir jeigu poelgiai ir elgesys yra charakterio veidrodis, kuriame atsispindi būdingos žmogui savybės, tai charakteris savo ruožtu atspindi žmogaus nueitą gyvenimo kelią. Individas gyvena visuomenėje, be jos jis negalėtų būti ir žmogumi, dėl to jis ir privalo laikytis visuomenės priimtų elgesio normų. Jų laikymasis padės ugdyti teigiamus charakterio bruožus. Įsivaizduokime, kas atsitiktų, jeigu žmogus pradėtų elgtis kaip dramblys stiklinių indų parduotuvėje. Štai keli kosmonautai, skrisdami kosminiu laivu, pradeda elgtis taip, kaip jie nori — nederina savo veiksmų. Kokios gali būti pasekmės?!

Mes visada galime pasidaryti tokie, kokie mes norime būti. Charakterio ugdymas ir tobulinimas, žinoma, reikalauja treniruotės. Galima net blogiausius charakterio bruožus pakeisti ir išugdyti stiprų, valingą charakterį.

A. PENKAUSKAS

estrados enciklopedija mažoji

Žilberas BEKO (Gilbert Becaud)

Prancūzų estradoje šiuo metu „viešpatauja" Š. Aznavuras, Ž. Brelis, Ž. Brasenas ir Žilberas Beko. Pastarasis bene populiariausias. Dainininkas neseniai atšventė 40-ties metų jubiliejų, bet jis pilnas energijos ir kūrybinių sumanymų. Pats solistas ne ypatingai vertina savo vokalinius duomenis: „Aš kompozitorius-atlikėjas, o ne vokalistas. Dainoje man svarbiausia nuotaika, dinamika, o ne idealus kiekvienos gaidos išdainavimas". Gal būt, dėl to Ž. Beko skiria mikrofonui labai mažai dėmesio, dažnai, lyg užmiršdamas jį, nueina į šalį ir nes jaudina, kad jo balso beveik negirdėti. Kiekviena jo daina — atskira sceninė miniatiūra, kurioje dalyvauja ne tik solistas, bet ir kiti muzikai. Mažas Ž. Beko ansamblis idealiai susigyvenęs: pianistas ir aranžuotojas Raimondas Bernaras dirba su solistu nuo 1953-jų metų, gitaristas — 10 metų, kiti du — po 6. Puikiai žinodamas savo balso ribotumą, Ž. Beko dainuoja vien savo kūrybos dainas. Kol kas buvo padaryta tik viena išimtis — Niujorke solistas greta aštuonių savo dainų įrašė keturias amerikiečių liaudies balades. „Bet tai pirmas ir paskutinis kartas", — tvirtina jis.

Ž. Beko dainų herojai — paprasti, nuoširdūs žmonės. Čia ir dramatiška atstumto įsimylėjėlio rauda („Ir dabar..."), ir kupinas vilties kalinio laiškas mylimajai („Mari, Mari"), ir mažo berniuko pergyvenimai bei svajonės, pamačius klajojančių cirko artistų vaidinimą („Komediantų baladė"). Viena geriausių Ž. Beko dainų „Nataly" pasakoja, kaip prancūzų turistas Maskvos Raudonojoje aikštėje susipažįsta su puikia rusų mergina Natalija ir kartu praleidžia kelias laimingas dienas. Tačiau greit jam tenka grįžti...

Ž. Beko labai daug keliauja, stengiasi naujoms dainoms rasti įdomių charakterių, įvairių temų. „Mano manymu, pajusti gyvenimo pilnumą — daug svarbiau, negu būti geros vokalinės formos. Dainininkas, kuris, saugodamas sveikatą, nuo visko atsisako, nebus geras dainininkas. Tas, kas stovi šalia gyvenimo ir jo pilnai neišnaudoja, netgi turėdamas vieversėlio balsą, nesugebės išreikšti daugelio gyvenimo aspektų".

„BITLAI" („The Beatles")

BITLAI

Apie šiuos vaikinus spaudoje parašyta milijonai eilučių. Tačiau pastaruoju metu korespondencijų pobūdis pasikeitė. Prieš 2—3 metus laikraščiai šaukė apie skandalingus „Bitlų" koncertus, komentuodavo intymųjį jaunuolių gyvenimą. Šiandien pasaulį domina ne tiek patys bitlai, kiek jų kūryba. Jei kažkada „The Herald Tribune" rašė, jog „Bitlai" — tai 75% reklamos, 20% ilgų plaukų ir 5% balso, tai šiandien žymus anglų muzikinis kritikas M. Henesėjus žurnale „Melody Maker" rašo: „Bitlai visapusiškai apdovanoti — turi talentų, originalūs, pasižymi individualia atlikimo maniera ir stiliumi. Tačiau jų pasisekimo laidas — Džono Lenono ir Pauliaus Mak Kartnėjaus kūrybinis bendradarbiavimas. Greta įgimto harmonijos pajautimo, jų dainų forma savita, įdomi aranžuotė..." D. Lenono ir P. Mak Kartnėjaus kūrinius atlieka ne vien „Bitlai". Iš pirmo žvilgsnio jų menas atrodo diametraliai priešingas džiazui, tačiau vis daugiau džiazo orkestrų, ansamblių, solistų į savo repertuarą įtraukia minėtų dviejų autorių kūrinius. Štai žymiausias Kounto Bezio vadovaujamas orkestras išleido plokštelę „Basie's Beatle Bag", Dinko Elingtono orkest-

DŽILJOLA ČINKVETI ČUBIS ČEKERIS ŽILBERAS BEKO

ro plokštelėje „Elington 66“ randame bitlų kompoziciją „Visa mano meilė“, D. Lenono ir P. Mak Kartnėjaus melodijas groja pasaulinės džiazo įžymybės Džeris Maliganas, Paulis Desmondas, dainuoja Ela Fitdžerald ir Luisas Armstrongas. Jei dar pridėsime Brendą Li, Endį Viljamsą ir kitus žymiuosius estradinės muzikos solistus, pamatysime, jog „Bitlų“ ansamblio nariai — vieni iš populiariausių muzikos kompozitorių. Paulius Mak Kartnėjus parašė muziką ne vienam kino filmui, pats vadovauja jų įgarsinimui, diriguoja simfoniniam orkestrui. Kompozitorius Arturas Vilkinsonas aranžavo siuitą simfoniniam orkestrui bitlų dainų temomis, Fricas Špigelis sukūrė pjesę „Mažoji bitlų muzika“, išėjo plokštelė su D. Lenono kompozicijomis, perdirbtomis baroko muzikos stiliumi...

Pastaruoju metu vis dažniau kompozicijoje ima reikštis ir trečiasis ansamblio dalyvis — Džordžas Harisonas. Išstudijavę visų trijų autorių kūrybą, muzikos kritikai teigia, jog „Bitlų“ muzikai turėjo įtaką įvairiausios lengvosios ir džiazo muzikos srovės — rokenrolas, negrų religinės dainos, bugi-vugi, anglų liaudies dainos. Daug kas pažymi bitlų muzikos ryšį su anglų bažnytine muzika: bitlai naudoja daugelį bažnytinės giedojimo manieros komponentų, harmoninius posūkius, formos elementus. Pagaliau savo kūrybinio kelio pradžioje „Bitlai“, kaip ir daugelis kitų anglų big-byto stiliaus atstovų, dažnai dainuodavo bažnyčiose.

Pastaruoju metu bitlų kūryboje jaučiama ir vadinamosios „rimtosios“ muzikos įtaka. Kolektyvas dažnai atsisako įprastos big-byto ansamblio sudėties (solinė, akompanuojanti ir bosinė gitaros, mušamieji instrumentai), įveda tokius instrumentus, kaip valtorna, violončelė, fleita, obojus, anglų ragas ir kt. Kai kuriose paskutinėse plokštelėse pritaria styginis kvartetas, kamerinis ar net simfoninis orkestrai. Taikomi ir įvairūs mechaniniai efektai (atskirų instrumentų įrašai lėtinami, greitinami, paleidžiama magnetofono juosta atbulai), įpinami konkrečios bei elektroninės muzikos elementai.

Ansamblio gerbėjai, tur būt, pastebėjo, jog 1967—1968 metų „Bitlų“ dainos kažkuo skiriasi nuo įprastinių — stebina keistos dermės, netikėti harmoniniai posūkiai, naudojami nežinomi instrumentai. Čia „kalta“ indų liaudies muzika, kuri tiek sužavėjo ansamblio dalyvius, jog jie kurį laiką rimtai studijavo šį 3000-čius metų tradicijas turintį meną, mokėsi groti tokiais dėkingais, tačiau sunkiai prieinamais muzikos instrumentais, kaip sitara, indų arfa, tablia, vina. Pasaulinio garso virtuozas sitaristas Ravi Šankara supažindino „Bitlų“ dalyvius su indų muzikos sistemomis — „ragomis“ (sanskrite tai reiškia „spalva“, „atspalvis“). Kiekviena „raga“ turi po 72 gamas ir atitinka nustatytą metų bei paros laiką. Ravi Šankaros pamokos, o taip pat indų filosofijos studijavimas nepraėjo veltui. Džordžas Harisonas dainoje „Norvegų miškas“ pirmą kartą panaudoja sitarą, o vėlesnės jo dainos „Meilė tau“, „Be tavęs“ ištisai persunktos indų liaudies dermėmis bei koloritu. Egzotiškas koloritas jaučiamas ir paskutinėse Dž. Lenono ir P. Mak Kartnėjaus dainose.

„Bitlai“ kuria. Pranešimai, jog ansamblis išyra, nepasitvirtino. „Bitlai“ pratęsė sutartį su plokštelių įrašų firma „Parlaphone“ iki 1976-tų metų. Jie planuoja dalyvauti garsiojo italų režisieriaus Antonionio filme „Nuosavas šešėlis“. Nenorėdami priklausyti nuo prodiuserių užgaidų, Paulius Mak Kartnėjus su „Rolling Stouns“ ansamblio solistu Miku Džegeriu numato įsteigti savo plokštelių įrašų firmą...

Čubis ČEKERIS (Chubby Checker)

„Kai įrašiau pirmą plokštelę, mama mėnesį nekalbėjo, o tėvas vis žadėjo prilupti, nors pagal visus įstatymus buvau suaugęs... Ir dabar, kai mano stalčiuje guli krūva auksinių plokštelių, aš kartais suabejoju: ar nesuklydau, pasirinkęs dainininko kelią. Tačiau, kai po dainos girdžiu plojimus ir šūksnius, džiaugiuosi užkulisiuose lyg mažas vaikas, kuriam pasiseka pastatyti smėlio pilį...“

Taip pasakoja tvisto „karalius“ Čubis Čekeris. Jo karjeros pradžia iš tikro buvo sunki. Evansų (tikroji Čekerio pavardė) šeima nuo seno vertėsi prekyba, ir niekas nenorėjo nė galvoti, jog jaunasis Ernestas pasirinks tokį „lengvabūdišką“ užsiėmimą, kaip dainavimas.

O dainavo Ernestas ir vaikystėje, ir pradinėje mokykloje, ir gimnazijoje, kur
Fabianu (dabar taip pat žino
ganizavo mažą ansamblį. Ba
pat surado Ernestui darbą —
davėju vienoje Filadelfijos t
piško būdo, apsukrus ir p
tvarkėsi. Be to, pirkėjus jis p
nes su muzika jam nesinorėj
Garsas apie „dainuojantį par
vietės šeimininką misterį Hen
vėtas: „Šis jaunuolis turi daug
kitų, kartu paėmus. Ir koks tai
Henris Koltas — biznierius.
tas-dainininkas duos daugiau
davėjas. Henris atveda vaikin
„Parkway Records“. Čia buv
turėjo atlikti Ernestas — auto
vilkėjo languota palaidinuke,
kuoti aukštyn. „Žiūrėkite, ats
minas“, — sušuko viena stud
nas tuo metu buvo vienas ž
ninkų). „Ne, tai ne Fatsas, o
lenta“, — nusikvatojo kita. Ši
nestas Evansas tapo Čubiu Če
išvertus „pripūsta šachmatų le
įrašyta, parduotuvėse netruku
rodė, Čubio karjera nulemta,
pamačiau, jog niekas jos nepe
ninkas. Dar daug sunkių išmė
nimas, kol Čubis tapo visų m
„Kai kas mane vainikuoja
Tiesa, kad ir kaip bebūtų keis
teko šokti tvistą. Atsitiko tai
je prirūkytoje kavinėje... Pr
stebėjo keturi žiūrovai ir šuo.
nesusipratimas, ir tvistas išlėkė
vau laišką iš vieno gerbiamo
rašo, jog, sistemingai šokant
pertoninės ligos... Nežinau, g
kasdien prarandu apie keturis

Daugelis Čubio Čekerio, Vic
liaus dainininkų koncertą įsivai
salė ar baras, ekstazės apimti
rėkia, kraiposi; taip pat elgiasi
vai. Tačiau štai ką pasakoja pat
jaučiuosi tame bare, kur klausy
nerės vietoj džino ar viskio pa
nadą, kur mažytė mergaitė užsi
„Čubi, dar...“

Tada dainininkas paprašo ber
kilti iš savo vietų ir moko juos
ilgai, kantriai, atkakliai. „Tvistą
jaunuolių jį gerokai išdarkė, šl
tvistą šokti taip pat sunku, kaip
so laikais...“

Moko Čubis Čekeris ne tik ma
koncerto dalyje Čubis dainuoja
trapi, jog kiekvienas menkniekis
apie motiną, bijančią, jog sūnu
mame mieste, kuriame gyvena pi
liūdnas baladės tipo dainas, tai
ma jo stichijai — tvistui. Štai
aplink visą pasaulį“. Čubis Čeke
Po to prieina prie mikrofono ir
šokamas visame pasaulyje, tačiau
užgroja populiariąją Pietų Amer
„Balandėlė“, ir Čubis rodo, kaip
nijoje, kaip atskiros tango figūr

kykloje, ir gimnazijoje, kur kartu su geriausiu draugu Fabianu (dabar taip pat žinomu estrados atlikėju) suorganizavo mažą ansamblį. Baigus gimnaziją, tėvas tuoj pat surado Ernestui darbą — jis tapo paukštienos pardavėju vienoje Filadelfijos turgaviečių. Linksmo, betarpiško būdo, apsukrus ir paslaugus jaunuolis puikiai tvarkėsi. Be to, pirkėjus jis pritraukdavo savo dainomis, nes su muzika jam nesinorėjo skirtis net už prekystalio. Garsas apie „dainuojantį pardavėją" pasiekė ir turgavietės šeimininką misterį Henrį Koltą. Bosas buvo sužavėtas: „Šis jaunuolis turi daugiau energijos, negu dešimt kitų, kartu paėmus. Ir koks talentas!".

Henris Koltas — biznierius. Jis iš karto pajuto: Ernestas-dainininkas duos daugiau pajamų, negu Ernestas-pardavėjas. Henris atveda vaikiną į plokštelių įrašų studiją „Parkway Records". Čia buvo ir dainos „Klasė" — ją turėjo atlikti Ernestas — autorius Kalas Manas. Ernestas vilkėjo languota palaidinuke, plaukai buvo lygiai sušukuoti aukštyn. „Žiūrėkite, atsivilko storulis Fatsas Dominas", — sušuko viena studijos darbuotoja (F. Dominas tuo metu buvo vienas žymiausių amerikiečių dainininkų). „Ne, tai ne Fatsas, o tiesiog pripūsta šachmatų lenta", — nusikvatojo kita. Ši pavardė prigijo. Taip Ernestas Evansas tapo Čubiu Čekeriu (Chubby Checker — išvertus „pripūsta šachmatų lenta"). Daina „Klasė" buvo įrašyta, parduotuvėse netrukus pasirodė plokštelė. Atrodė, Čubio karjera nulemta, bet... „Aš verkiau, kai pamačiau, jog niekas jos neperka", — prisimena dainininkas. Dar daug sunkių išmėginimų jam pateikė gyvenimas, kol Čubis tapo visų mylimas ir mėgstamas.

„Kai kas mane vainikuoja tvisto karaliaus karūna. Tiesa, kad ir kaip bebūtų keista, man pirmam pasaulyje teko šokti tvistą. Atsitiko tai Grinvič-Vilidže, nedidukėje prirūkytoje kavinėje... Prisimenu, lijo lietus, mane stebėjo keturi žiūrovai ir šuo... Paskui įvyko kažkoks nesusipratimas, ir tvistas išlėkė į pasaulį... Neseniai gavau laišką iš vieno gerbiamo mediko, kuris visai rimtai rašo, jog, sistemingai šokant tvistą, galima išvengti hipertoninės ligos... Nežinau, gal būt. Aš pats scenoje kasdien prarandu apie keturis kilogramus svorio..."

Daugelis Čubio Čekerio, Vice Tailoro ir panašaus stiliaus dainininkų koncertą įsivaizduoja taip — prirūkyta salė ar baras, ekstazės apimti dainininkas ir ansamblis rėkia, kraiposi; taip pat elgiasi ir viski prisigėrę žiūrovai. Tačiau štai ką pasakoja pats Čubis: „Smagiausiai aš jaučiuosi tame bare, kur klausytojai — vaikai, kur kelnerės vietoj džino ar viskio pardavinėja ledus ir limonadą, kur mažytė mergaitė užsilipa ant scenos ir prašo: „Čubi, dar..."

Tada dainininkas paprašo berniukus ir mergaites pakilti iš savo vietų ir moko juos taisyklingai šokti. Moko ilgai, kantriai, atkakliai. „Tvistą šokti sunku... Daugelis jaunuolių jį gerokai išdarkė, šlykštu žiūrėti... O gerą tvistą šokti taip pat sunku, kaip ir „Vienos valsą" Štrauso laikais..."

Moko Čubis Čekeris ne tik mažus vaikus. Jei pirmoje koncerto dalyje Čubis dainuoja apie meilę, kuri tokia trapi, jog kiekvienas menkniekis ją gali sugriauti, bliuzą apie motiną, bijančią, jog sūnui bus sunku nepažįstamame mieste, kuriame gyvena pikti baltieji, atlieka kitas liūdnas baladės tipo dainas, tai antroji dalis pašvenčiama jo stichijai — tvistui. Štai skamba daina „Tvistas aplink visą pasaulį". Čubis Čekeris šoka klasikinį tvistą. Po to prieina prie mikrofono ir sako, jog dabar tvistas šokamas visame pasaulyje, tačiau visur kitaip. Orkestras užgroja populiariąją Pietų Amerikos liaudies melodiją „Balandėlė", ir Čubis rodo, kaip tvistas šokamas Ispanijoje, kaip atskiros tango figūros sėkmingai panaudojamos ir tviste. O štai skamba „Pirėjaus vaikai", žinoma, atitinkamu ritmu — Čekeris atlieka graikų tvisto pavyzdį. Pagal dainą „Tvistas su manimi" Čubis demonstruoja aštrų, kiek sunkoką vokiečių šokį, pagal žinomą Kurčio dainą „Tu mano saule" — italų, pagal „Vieversėlį" — prancūzų, pagal „Hava Nagila" — Izraelio. Ir štai Čubis grįžta į tėvynę — vėl skamba „Tvistas aplink visą pasaulį". Publika ploja. Mušamųjų instrumentų solo fone Čubis klausia: „Ar nenorėtumėte išgirsti tango!" — „Ne!", — choru aidi atsakymas. „O fokstrotą!" — „Ne!" Ir Čubis pradeda pačią populiariausią savo dainą — „Pradėkim vėl tvistą" („Let's Twist Again").

Čubis Čekeris — paprastas, linksmas žmogus. Tačiau dažnai jis susimąsto: „Aš nemyliu tų žmonių, kurie politikai bando pajungti muziką... Bet negaliu dainuoti, kai žinau, jog už salės sienų mano brolių neįleidžia į mokyklas, kai negras, neužleidęs autobuse vietos baltajam, yra žvėriškai sumušamas... Tokiems aš nedainuoju... Ir prižadu niekad nedainuoti... Aš noriu, kad visi, visi pasaulyje turėtų savo dainą, savo meilę ir savo namus, į kuriuos galima grįžti, kai tau šalta... Ir tegul visi būna laimingi!".

Džiljola ČINKVETI (Giglioja Cinguetti)

1964 metais italų muzikinė kritika buvo nusiteikusi pesimistiškai. San-Remo festivaliai davė galimybę pasireikšti daugeliui gabių dainininkų — Domenikui Modunjui, Renatui Rašeliui, Toniui Dalarui, tačiau jie daugiausia plagijavo užsieniečių manierą. Pagrindinis europietiškos dainos prizas — „Eurovizijos Grand prix" — iki 1964 metų vis aplenkdavo italų solistus. Vietiniai laikraščiai rašė: „Nejaugi Italija, dainų šalis, nepajėgi finkamai apginti savo garbę Europos konkurse! Arba Italija 1964 metais iškovos „Grand prix", arba to niekada neįvyks".

Ir tai įvyko. „Stebuklo" autorė — šešiolikmetė mergaitė, iki tol žinoma tik mėgėjiškoje estradoje. Jos vardas — Džiljola. Atlikusi dainą „Man dar anksti mylėti" (kompozitorius Dženas Kolonelas), ji laimėjo ir XIV San-Remo festivalyje, ir Eurovizijos konkurse. Jaunoji dainininkė pavergė vertinimo komisijos narius ir žiūrovus savo betarpiška ir nuoširdžia interpretacija. Po daugelio konkurse atliktų rokenrolo ir tvisto stiliaus dainų, Džiljola atrodė tyrumo ir švelnumo įsikūnijimu. Eurovizijos žiuri atidavė mergaitei didžiąją balsų daugumą — 49, tuo tarpu kai antroje vietoje likęs anglų dainininkas Matas Manro surinko tik 17.

Džiljola gimė 1947 metais Veronoje. Turėdama penkerius metus, mokyklos suruoštame vakare susilaukė nepaprasto pasisekimo. Vienuolikos metų užėmė pirmą vietą viename iš Italijoje rengiamų pradedančių dainininkų konkursų, kur dalyvavo 4.200 pretendentų. Tačiau apie dainininko-profesionalo karjerą ji nesvajojo. Studijavo architektūrą, domėjosi pramonine daile. Ir štai lemtingi 1964-tieji metai. Eurovizijos konkurso nugalėtoja sudaro sutartis su anglų plokštelių firma „Decca" ir italų „C.G.D.". Jos impresarijus paruošia koncertus Anglijoje, Prancūzijoje, Belgijoje, Švedijoje, JAV...

Nuo to laiko Džiljola įrašė šimtus kūrinių. Ir vis tik „Man dar anksti mylėti" lieka populiariausia jos daina. Neatnešė naujų laimėjimų ir dalyvavimas tarptautiniuose konkursuose (jų tarpe „Bratislavos lyroje 67"). Gal būt, ši „žvaigždė" užgeso vos tik blykstelėjusi? Nesinori tikėti. Juk jai dar tik 20 metų — amžius, kuriame daugelis dainininkų tik pradeda savo kelią.

Paruošė L. ŠALTENIS